

## **JSI V OBRAZE (úvod)**

### **Arwan**

---

Stál jsem na mostě a shlížel dolů na koleje, po nichž měl každou chvíli přijet vlak. Můj vlak, který se mě chystal odvézt na internát a na konci roku zpátky. Nemohl jsem uvěřit, že to opravdu zvažuji. Myšlenky mi nespoutaně vířily v hlavě, dožadovaly se pozornosti, snažily se mi naléhavě sdělit svoji zprávu. Neposlouchal jsem je. Uvažoval jsem jenom nad jedním. *Co by se stalo, kdybych skočil dolů?* Nedokázal jsem se ovládat, mé tělo jako by slyšelo tu jedinou otázku a má mysl netoužila znát na ni odpověď. Snažil jsem se v sobě najít znovu sebekontrolu. Zrezivělé železo, odlupující se barva, a jak se mi do prstů zadírají její úlomky, když pevněji sevřu zábradlí.

Zhluboka se nadechnu. Chladivý vítr mi cuchá vlasy, a možná díky němu se mi podaří znovu zmrazit tu otázku, pohrbit ji na okraji svého nitra.

Otočím se na patě a po schodech sejdu na nástupiště, kam přijíždí rychlík. Jeho kola rachotící při brzdění se už zastavila, dveře se se syčením otevřely. Jízdenka mě tíží v batohu jako závaží táhnoucí ke dnu. Od hlavy k nohám se otřepu, po zádech mi přeběhne nepříjemný pocit, ale přesto nastoupím.

A ten pocit se mě držel i celý zbytek dne. Na první hodině historie jsem byl absolutně nesoustředěný, češtinu propásl mluvením s nějakými kluky, během sochařiny otravoval spolužačku, která sedí přede mnou. Zkrátka snažil jsem se všelijak zabavit a doufal, že zapomenu. Jenomže to nešlo. Stále se mi vracela vzpomínka z dnešního rána.

Na konci dne neměl nikdo ani tušení o tom, jak mizerně se cítím. Rozhodl jsem se s tím poprat po svém. Nebudu před ostatními projevovat slabost. O půlnoci, jakmile můj spolubydlící usnul, vyplížil jsem se do společenské místnosti, v rukou svíraje jen jeden obyčejný papír a tužku. Nemohu se svěřit nikomu z lidí, jelikož nevěřím, že by si ze mě neutahovali, tak své pocity vtisknu papíru.

Rozsvítil jsem si lampičku a pustil se do psaní. Ruka létala sem a tam, dokud nebyla celá jedna strana listu zaplněna mým kostrbatým ostrým písmem. Přišlo mi, jako by ta slova sama povídala a vyprávěla můj příběh.

Chyba, bylo to chyba. Nikdy jsem se neměl vracet, nikdy jsme už spolu neměli mluvit, ale já to nemohl nechat být. Byli jsme s Matějem tak dlouhou dobu přátelé, a pak se pohádáme jenom kvůli takové pitomosti jako je střední škola. Já nemohu za to, že mě počítače nezajímají a nejsem povinen studovat stejný obor jako on. Tak jsem si vybral studium umění, ale kvůli tomu se nemusíme přestat

bavit. Jednou jsem se rozhodl podle sebe a on mi začne nadávat do \*\*\*\*\*. A proč? Jen chci v životě dělat něco, co mě bude opravdu naplňovat! Vadí mu, že jsem se vzepřel? Možná zuřil, protože jsem to neřekl dříve a lhal celé prázdniny. Neprozradil jsem mu, kam se ve skutečnosti hlásím. Báł jsem se, aby se mi nesmál, a teď kvůli tomu ztratím nejlepšího kamaráda, jakého jsem kdy mohl mít. Nenávidím ho, nenávidím sebe. Měl jsem odjet bez rozloučení nebo se podřídít. Měl jsem skočit dolů z toho mostu. Ne, ne, ne. Žádné skákání. Prostě se s tím smírím. Nechám Matěje, Matějem a půjdu dál. Nesmím se ohlížet, není to však vůbec jednoduché, když si pořád chovám nějakou malou naději, že by mi snad odpustil. Nejde přece zahodit devět let za hlavu? A přesto chci zapomenout, že jsme se někdy poznali, vymazat ze své paměti veškeré vzpomínky na každé odpoledne, které jsme spolu strávili.

Ne, ne a ne. A přesto ano.

Nakonec do ruky znovu vezmu tužku, abych na druhou stranu nakreslil obrázek. Nevím, jestli to tak doopravdy vypadalo, když jsem se nebezpečně nakláněl přes ono zábradlí, ale je mi vše jedno. Na kresbě poznávám kluka asi mého věku, po lících mu stékají slzy a hledí dolů na přijíždějící vlak. Nikdy bych neuhodl, že na tom obrázku stojím já, přestože jsem autorem. Pouhým rozdílem mezi realitou a skutečností byly ty slzy. Moje tělo chtělo nařikat, křičet a nadávat, ovšem jsem si to nemohl dovolit. Tak alespoň v duši jsem plakal pro ztracené přátelství.

S pocitem prázdnoty papír několikrát přeložím, až z něj zbude pouze malý čtverec. Nastala však osudná otázka, co s ním udělat dál? Bylo v něm uzamčené všechno, co jsem dnes prožil. V koutě mé mysli se na uvolněném místě uhnízdily nové strachy a pochyby. Kdybych jej roztrhal... neroztáhla by polapená myšlenka znovu svá křídla, aby vzlétla? Nestal by se z ní věčný stinný pták, který by mě doprovázel na cestách jako černý mrak mých lží?

Po chvílce uvažování jsem list schoval do knihy pojednávající o různých slohových útvarech. Jestli jsem si správně pamatoval, nikdo z naší koleje se spisovatelství věnovat nehodlal.

Zhasl jsem a odplížil se zpátky do svého pokoje. Myslel jsem, že tím to končí, že zde udělám tečku a začnu znovu od začátku. Jenomže tečka, kterou bych chtěl napsat na konec této věty, se mi zakutálela jako neposlušný míč, daleko, předaleko k někomu, kdo mi obrátil život naruby.

## **Phoenix**

---

Všichni mě znají, a přece nikdo neví, kdo skutečně jsem. Možná se to na střední škole změní, ale moc tomu nevěřím. Hned první den, co jsem přijela, byl totální propadák. I když je moje ruka zběhlá v psaní, nestíhala jsem si v hodině dělat poznámky. A ke všemu mám ve vlasech keramickou hlínu kvůli jednomu pitomci. Takhle jsem si to vážně nepředstavovala. Možná kdyby věděli, že jsem autorkou jednoho z hitů na internetu, chovali by se jinak. Nevím ale, zda by se mi to „jinak“ líbilo. Raději budu žít obyčejný život, než být pronásledovaná na každém kroku několika páry zvědavých očí.

Ze rtů mi jako kapka vody znovu splynula ta slova. „Ach jo.“ Kéž bych dokázala všechny tyto kapky pochytat. Uzavřela bych je do skleničky a pozorovala, jak se každé ach jo pomalounku vypaří do vzduchu, dokud po něm nezůstanou jen obláčky páry. Jenže metaforické kapičky se chytit nedají.

Bezradně jsem zvedla hlavu k zrcadlu. Nepřeháním, řeknu-li, že jsem hleděla do identických nezajímavých očí náctileté dívky, která o sobě strašně pochybuje, a tak celé večery tráví opětovným přepisováním již dávno vymyšleného příběhu. Její rodiče si mysleli, že její život už je též předepsaný, jenomže dívka vzala do ruky pero a dvěma škrty všechno pokazila. Proto má teď pod modrýma očima velké fialové kruhy způsobené nedostatkem spánku a líce smáčené mořskou vodou, jako by se vykoukala v Atlantiku. Její vlasy taky nejsou nic moc. Trčí všude kolem hlavy jako koště.

Znovu jsem sklopila zrak dolů k umyvadlu, abych se už na tu příšeru nemusela dívat a dala se do breku. Nedokážu spát, nedokážu myslet na nic jiného, než jak jsem neschopná, nezvládnou se přes ony události přenést. Nenávidím se za to, jak jsem slabá a nemotorná.

Možná je tohle důvod, proč se chci stát spisovatelkou. V knihách hrdinové vždycky překonají nástrahy osudu, poperou se se svými problémy, postaví se jim čelem. A co dělá Morgan? Sedne si za počítač, otevře Word a potrápí své protagonisty dalším bojem, ať si s tím poradí za ni. Jenže i když jsem všechno ve výsledku napsala já, celá bitva se odehrála na papíře, v mé mysli. Stačilo by tak málo, abych ten příběh uvedla v život. Avšak změnou jmen hlavních postav, kladných i záporných, přidáním kouzelných schopností a magických zbraní, mi přijde nemožné dosáhnout něčeho takového v běžném světě.

Chci křičet sama na sebe do zrcadla, vmést si do obličeje nevybrané nadávky, nafackovat si za svoji sebelítost. Hřbetem ruky si setřu z tváře slzy. Nesmím už brečet, stop, konec! Mé tělo ovšem znovu natahuje ke stému vzdechu, snaží se vzdorovat několikanásobnému návalu smutku. Už nechci. Už ne.

Naposledy se na svoji zuboženou tvář podívám v zrcadle, pak zavřu oči a v duchu se připravím na následující bolest. Naprosto vědomě zvednu pravou ruku a plnou parou se uhodím. Pod kůží se mi šíří bolestivý chlad, po chvíli se mi však do tváří vrací krev. Sice to bolelo, ale raději cítit fyzickou bolest než se vyrovnávat s tou psychickou, které se nemůžeme nijak dotknout, které nerozumíme.

Pár minut se mi ještě točí hlava, jakmile však závrať pomine, vezmu do ruky hřeben a make-up. Zase budu předstírat klidnou vyrovnanou spolužačku Morgan, jež se nenechá nikým a ničím vykolejit. Moje proměna se rovná téměř zázraku, mám s tím pár let praxi. Učesané vlasy si stáhnou do vysokého ohonu, na kruhy pod očima nanesu vrstvu pudru a voalá! Vypadám sice úžasně, ovšem nejsem to já. No a? Nikdo nepotřebuje vědět, že se trápím. Stejně jedině, co by mi lidé řekli, by zahrnovalo lítostivá slovíčka, objímání a smutné pohledy. To vážně nemám za potřebí.

Hrdě zvednu hlavu, vezmu si věci a nepozorovaně odejdu z pokoje. Všichni už spí, a tak se mi podaří vklouznout potichu do společenské místnosti jako černá kočka osvětlená měsíčním světlem, která se po nocích toulá po střeších městských domů. Noční toulání totiž máme společné. Na rozdíl od

ní se však netoulám venku po budovách, ale jenom do druhého patra a mým společníkem není měsíc, avšak můj laptop nebo dobrá kniha.

Dneska je v místnosti obzvlášť klid, ani závěsy na oknech se ve vánku nechvějí, jako by i vzduch zmrzl na místě, jde z toho strach. K dokonalosti by stačil skomírající plamen staré svíce, z níž by vosk pomalu skapával na kousek omšelého papíru popsaného pravým inkoustem, temným jako onyx. Nejsme ve středověku, připomenu si. Takže mi bude muset stačit obyčejná lampička.

Otevřu notebook, abych začala psát další kapitolu pod názvem Sola avis, – což je v překladu z latiny Osamělý pták – jenže najednou nevím, co bych měla použít jako první větu. Napadá mě spousta možných citátů, metafor a souvětí, které by si lidstvo pamatovalo na věky věků. Žádné ale není to správné, a tak nedopatřením napíšu místo slov jen dvě malé opuštěné tečky..